

efter Grundlovens Bestemmelse fortjener nærmere Overveielse, og en saadan skal blive det til Del.

Søgsbro: Maatte jeg bemærke, at der i hvert Fald er den Forskjel mellem dette og det andet Tilfælde, at dette Forhold, saavidt jeg veed, har været gjort til Gjenstand for Lovgivningsmagtens Afgjørelse (Ordføreren: Naar?). For 1858, men jeg husker i Dieblirket ikke bestemt naar.

Berg: Jeg henholder mig ganske til den ærede Ordfører, men jeg vil blot udtale det Ønske, efter den Betænkning, der er fremkommen, og Udvalgets Indstilling, at Ministerens Overveielse maatte føre til Amerkjendelse af den her omhandlede Menighed.

Da Ungen yderligere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet, og man gik til Afstemning, hvorved:

Indstillingen under Nr. 4 af Udvalget.

(Bet. Nr. 15). Andragende fra Bestyrelsen for den evangelisk-lutheriske Friskole henvises til Kirke- og Undervisningsministerens Overveielse. vedtoges enstemmig med 57 St.

Det følgende Afsnit, som fattes under Forhandling, var Indstillinger vedrørende Finantsministeriet, altsaa Nr. 3, 8, 9, 12 og 14.

Ordføreren (Th. Nielsen): Svad Nr. 3 angaar, der vedrører Postexpedient Eduard Cohn, da antager jeg, at det tilstrækkelig er oplyst i Betænkningens Nr. 10, hvorledes denne Mandes Stilling er, men jeg skal dog meget kort gentage det, idet den er temmelig let forstaaelig af sig selv. Den paagjældende Mand var i Genhold til Postloven af 1852 eller rettere Postvæsenets Ljenesfte fra 1ste Januar 1853 i 4de Lønningsklasse, af hvilken 17 Bestillingsmænd kunde faae Pensionsret efter 10 Aars Ljenesfte. Han vilde altsaa efter 10 Aars Ljenesfte være rykket op i de Pensionsberettigedes Tal. Han blev imidlertid i 1856 mod sit eget Ønske forflyttet til de sjællandske Jernbaner som Postexpedient, hvorved han mistede sin Pensionsret. Dette vidste han ikke; det foreligger tilstrækkelig oplyst for Udvalget, at den paagjældende Mand ikke selv ønskede en saadan Forflyttelse til de sjællandske Jernbaner, hvor han har været ansat som Postexpedient siden den Tid. I 1870 fik han et lille Alderstillaag, jeg tror af 100 Kr. Han har nu faaet sin Afsked med en Understøttelse eller

Pension af 600 Kr. Denne Sum vilde imidlertid være bleven betydelig forhøjet, naar han ikke som omtalt var bleven forflyttet til Postvæsenet ved de sjællandske Jernbaner som Postexpedient. Uden at Udvalget nærmere skal gaa ind paa hans Andragende i den Forstand, at det afgjør eller ikke afgjør, hvor stor Forhøielsen skal være, anbefaler man dog Andragendet til Ministerens nærmere Overveielse, idet man finder, at Billighed taler for, at der tages Hensyn til, at han virkelig engang har været i en Stilling, hvori han var pensionsberettiget. Jeg anbefaler derfor, som sagt, Andragendet til den høitærede Finantsminister og haaber, at hans Overveielse maa føre til, at der vises denne Mand den Billighed — om Ret er der jo ikke Tale — at han faar forhøjet Pension. Dette udtaler jeg, fordi Udvalget enstemmig har den Opfattelse, at han ved denne Forflyttelse, hvis Følger han ikke kjendte, og som han ikke ønskede, er bleven mindre billig behandlet — naturligvis ikke med Billie — fra Administrationens Side.

Indstillingen under Nr. 8 vedrører en Invalid, Gusmand Niels Lassen Mortensen fra Bendisyssel, ligesom Indstillingen under Nr. 9 er fra en Invalid, Sadelmager Kristensen fra Mariager. Udvalget kan vel paastjønne, at Pensionskontoret staar stift — og det er i sin Orden — paa Statens og Lovens Ret overfor Pensionister; men derfor Invaliderne er man dog i flere Aar efter Udvalgets Mening gaaet noget for strengt tilværts i sin Bestemmelse. En halv Snes Tusind Kroner fra eller til til disse Mand, som i Reglen sidde i smaa Stillinger, og som dog have givet det Bedste hen for deres Fædreland, siger dog egentlig ikke meget for Staten. Om ogsaa en saadan Mand skulde faae et Par hundrede Kroner eller hundrede Kroner — thi der er i Reglen ikke engang Tale om saa store Summer — som han strengt taget ikke burde have, er det i mine Tanker ikke saa farligt. Langt farligere er det, at flere, om hvilke Omegnens Befolkning og i det Hele Folk, der kjende dem, ere overbeviste om, at de burde have Pension, gaa uden at faae Pension. Det kan ikke Andet end virke endogfaa skækkende paa Nationalitetssjælfen. Denne Bemærkning gælder Invaliderne i det Hele. Der er imidlertid — det skal jeg indrømme — nogen Forskjel paa Indstillingerne under Nr. 8 og 9. Indstillingen under Nr. 8 forekommer ikke Udvalget, om jeg saa maa sige, at være saa vel motiveret som Andragendet under Nr. 9, uden at jeg derfor vil sige, at det ikke er motiveret; thi det er en Selsølg, at man mener, at det er det, da man ellers ikke vilde have foreslaaet det henvisi. Idet jeg iøvrigt henviser til Betænkningen, skal jeg dog blot med Hensyn til Indstillingen under Nr. 9 tilføie, at det egentlig der er en Slags Procedure, der foregaar mellem den paagjældende Læge, Læbe, og Finantsmini-